

ERIKA DŽEIMSA

*Sveika, mana
jaunā dzīve!*

Lieliska literatūra, patiesi aizraujošs romāns!

SANDBACH CHRONICLE

ERIKA
DŽEIMSA

*Sveika, mana
jaunā dzīve!*

ERICA
JAMES

*Promises,
Promises*

ERIKA
DŽEIMSA

*Sveika, mana
jaunā dzīve!*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Dž 360

Copyright © Erica James 2010

Erikas Džeimsas romāna "Sveika, mana jaunā dzīve!"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Biruta Vaivode
Vāka dizains Dairis Hofmanis

ISBN 978-9984-35-819-2

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2016

Par autori

Erikai Džeimsai piemīt neremdināma kāre iedziļināties citu cilvēku likteņos, viņa bieži uzsāk sarunas ar svešiniekiem, mēģinot uzzināt kaut ko noderīgu saviem daiļdarbiem. Sacerot romānus, viņa izmanto autentiskus raksturus, savukārt viņas abi jau pieaugušie dēli teic, ka nespējot aizmirst bērnībā piedzīvotos neveiklos brīžus par šo mātes vājību.

*Erika Džeimsa ir sacerējusi četrpadsmit romānus – dižpārdokļus, tostarp *Gardens of Delight*, kas ieguva gada labākā romantiskās literatūras sacerējuma balvu, un romānu “*Dzeguzes nams*”, kas iekļuva *Sunday Times* desmit visvairāk pārdoto grāmatu sarakstā. Rakstniece pamīšus uzturas gan Češīrā, gan pie Komo ezera Itālijā, kur uzsāk sarunas ar itāliešiem, kam nav ne mazākās nojausmas par viņas nolūku.*

1. nodaļa

“Ceriņu” namu ieskāva teju vai kapa klusums. Megijai Stormai tā šķita īsta atelpa pēc trokšņainā haosa, kas bija valdījis mājās pirms viņas ierašanās.

Veļas mašīna mazgāšanas cikla vidū bija atteikusies darboties un nereaģēja nedz uz mīlīgu pierunāšanu, nedz aizkautinātiem belzieniem. Tad Deivs bija ķeries pie skrūvgrieža un – kāds pārsteigums – uzrīkojis virtuvē pamatīgus plūdus. Megija jau nedēļām ilgi bija atgādinajusi vīram, ka veļas mazgājamā mašīna nedarbojas pienācīgi, bet viņš neklausījās.

Nevarētu gan sacīt, ka Deivs jebkad būtu pievērsis uzmanību sievas teiktajam. Pēc septiņpadsmit laulībā nodzīvotiem gadiem viņš joprojām vaicāja, cik cukura gabaliņu viņa vēloties tējā – tas ir, ja viņš vispār kādreiz papūlējās pacelt savu pēcpusi no sēžamā, lai pagatavotu dzērienu. “Es nelieku cukuru pie tējas,” viņa tādos gadījumos izgrūda caur sakostiem zobiem. “Tikai pie kafijas.” Aizvien biežāk Megija pieķēra sevi, ka runā ar vīru tik uzsvērti, it kā lietotu tikai lielos burtus. Prāva izmēra lielos burtus. Reizēm sacīto arī pasvītrojot. Ja viņa uzdrīkstētos izrādīt neapmierinātību, Deivs uzskatītu to par īgņošanos un apgalvotu, ka Megijai palaimējies ar vīru, kas nopūlas, lai pagatavotu viņai dzērienu; viņš nesot vainīgs, ka nespēj paturēt prātā sievas untumainās

patikas un nepatikas. "Bet ko gan citu var gaidīt," viņš piemetinātu, kaitinoši pavalbīdams acis un vēl tracinot šāk izpūzdams elpu, itin kā sacīdams: "Ak, šīs sievietes! Pašas nezina, ko grib."

Laimējies... Laikam jau patiešām laimējies, ja iedomājas, cik briesmīgu vīru viņa varēja dabūt, sacīsim, tādu, kā tas nenormālais austrietis, kurš savu meitu visu mūžu turējis iesprostotu pagrabā.

Veiksmiece Megija deviņpadsmit gadu vecumā bija apprecējusies ar Deivu Stormu, kam piemita viss komiskā televīzijas šovu personāža mistera Blobija magnētiskais šarms, izsmalcinātība un izpratne. Tagad Megija domās lietoja vienīgi šo vārdu, un bija skaidrs, ka nebūs ilgi jāgaida tā diena, kad tas izspruks pār lūpām. Iedodiet misteram Blobijam rokā alus kausu, pagādājiet publiku, kas sastāv no darbabiedriem tehniskās apkopes stacijā, kur viņš strādāja par automehāniķi, un viņš būs pārliecināts, ka ir milzīgi asprātīgs un pārgalvīgi jautrs. Īsta kompānijas dvēsele. Droši vien savulaik arī Megija bija uzskatījusi Deivu par asprātīgu, bet tagad gandrīz viss vīra teiktais lika viņai sakost zobus. Reizēm Megija iztēlojās multiplikācijas filmu cienīgu epizodi, kurā belžviņam ar cepamo pannu. Protams, nenositot nabadziņu, tikai dodot tam kripatu saprāta. "Es nelieku teļā cukuru..." *Blāc* ar pannu! "Man nepatīk, ka tieku uzrunāta par Megsu..." *Blāc* ar pannu! "Man riebjas, ka tu vīpsnā bez iemesla..." *Blāc* ar pannu!

Reizēm iztēles ainā viņai rokā nebija pannas, toties mute plaši pavērta kļiedzienā, acis gandrīz izspiedušās laukā no dobumiem. Kļuva aizvien grūtāk pretoties kārdinājumam kliegt skaļā balsī. Tomēr padoties nedrīkstēja, jo tad viņa zaudētu savaldīšanos un vairs nespētu aplūst.

“Saglabāt pašsavaldīšanos” bija Megijas Jaunā gada pirmā apņemšanās, tai sekoja arī vairākas citas.

“Uzsākt kaut ko jaunu.”

“Temācīties sevi aizstāvēt.”

“Notievēt.”

Līdz šim Megija bija apņēmīgi īstenojusi tikai pirmo punktu, bet arī pārējiem laika būs diezgan, priekšā viss gads.

Trešais janvāris bija pirmā darba diena pēc garajām Ziemassvētku brīvdienām; atklāti sakot, pēc nedēļas, kas pavadīta iesprostojumā kopā ar misteru Blobiju, Blobiju Jaunāko un Brendu, īstu vīramāti velnamāti, darbs šķita īsts atvieglojums. Megijai maksāja par svešu mājokļu uzkopšanu, un viņas darba jēga bija atvieglot līdzcilvēku dzīvi. Tikai nelāgi, ka neviens nedeļa pretī to pašu. Ja Megija stundu likmes vietā saņemtu atvainošanos un nožēlu, viņa būtu bagātāka par pašu karalieni!

Viņa pabeidza tirīt tualetes podu un uzsmidzināja *Cillit Bang* līdzekli bļodveidīgajai stikla izlietnei. “Interesanti, vai karaliene jebkad ir dzirdējusi par *Cillit Bang*, kur nu vēl to lietojusi?” Viņa iztēlojās apjukušo karalieni jautājam kādam kalpotājam: “Kas ar to darāms?”

“Ceriņi” bija iespaidīgākais nams Ceriņu avēnijā, un Megija jau četrus gadus bija strādājusi pie ģimenes, kam tas piederēja. Viņa uzskatīja, ka zina par šiem cilvēkiem visai daudz – apkopējas redz un pamana visu –, turpretī viņi par Megiju nezināja tikpat kā neko. Piemēram, viņa zināja, ka Edvardsa kungam (“Lūdzu, sauciet mani par Ītanu”) ir četrdesmit seši gadi, vienpadsmitais kurpu izmērs, krekla apkaklīte piecpadsmit ar pusi collas, viņš vada savu gultasveļas ražošanas firmu, lieto *Armani* pēcskūšanās losjonu, tērpjas *Hugo Boss* un *Paul Smith* uzvalkos, cieš no kuņģa problēmām (milzum daudz skābi neitralizējošu preparātu vannasistabas skapītī), dod

priekšroku bokseršortiem, bet savā kabinetā sakrājis iespaidīgu kompaktdisku kolekciju, jo mīl klausīties mūziku, kad strādā mājās. Reizēm mūzika dārdēja tik skaļi, ka trīcēja sienas un sašķiebās gleznas. Megijai tad vajadzēja tās iztaisnot. Ja mājās bija viņa sieva, Edvardsa kungs lietoja austiņas.

Milzīgajā mājā bija sešas guļamistabas, trīs vannasistabas, garderobes telpa, viesistaba (piedošanu, dzīvojamā istaba), ēdamistaba, ziemas dārzs, televizora istaba, kabinets, virtuve tenisa korta lielumā, veļas mazgātava ar tualeti un dušas telpu tai līdzās. Megija nespēja pat aptuveni iztēloties, cik daudz naudas šis Ītans nopelna, lai uzturētu izšķērdīgi plašo mājokli. Pēdējā laikā viņš izskatījās noguris un apnikuma pārņemts. "Tīri vai žēl, jo citādi patiešām jauks puisis." Viņam bija neticami skaistas tumšbrūnas acis un jauks smaids. Labs augums arī; šādu augumu viņa nenoraidītu, ja tas naktī tuvotos viņai tā, kā to palaikam darīja misters Blobijs. Edvardss allaž bija glīti ģērbies, valkāja vai nu džinsus un teniskreklu, vai arī kādu no saviem dārgajiem uzvalkiem. Viņam bija apbrīnojami pievilcīgas rokas – spēcīgas plaukstas ar akurāti apgrieztiem, ļoti tīriem nagiem. Ko nevarēja teikt par misteru Blobiju... Tiesa, viņš bija automehāniķis, tāpēc diezin vai būtu vietā iņģoties par vīra netīrajiem nagiem. Megijai bija aizdomas, ka Ītans nav nedz gluži laimīgs, nedz arī nevainojami uzticīgs savai sievai, kas bija īsta kuce. Kāds tur brīnums, ka vīrs viņu krāpj?

Edvardsas kundze ("Lūdzu, sauciet mani par Edvardsas kundzi") bija četrdesmit vienu gadu veca un, domājams, savā mūžā nebija strādājusi nevienu dienu. Viņa bija ekskluzīva spa un fitnesa kluba biedre un tur arī pavadīja lielāko daļu dienu, staipoties un tonizējo-

ties, rūpējoties par matiem un nagiem. Nav brīnums, ka šī sieviete allaž jutās pārgurusi. Viņa valkāja astotā izmēra apģērbu un tērpās vienīgi dārgos dizaineru darinājumos. Garderobes telpa, lielāka nekā Megijas un mistera Blobija guļamistaba, bija pieblīveta ar plauktiem, kumodēm un apģērbu pakarināšanas statīviem. Tur nekad nevaldīja ne mazākā nekārtība, visi pakaramie stāvēja taisnās rindās, bet kurpes bija rūpīgi ievietotas oriģinālajās veikalu kārbās.

Pēdējā laikā Edvardsas kundze bija sākusi paslepus apmeklēt kliniku, kur tiek veiktas botoksa injekcijas. Megijai bija aizdomas, ka nevienam, tostarp arī Ītanam, nebija jāzina par šiem apmeklējumiem, bet visu redzošajai un vēriņajai Megijai tas nebija nekāds noslēpums – viņa savām acīm bija skatījusi rēķinu par pēdējo klinikas apmeklējumu, datētu ar to rītu, kad Edvardsa kundze teica, ka dosies pie zobārsta. Rēķins atradās tās *Prada* žaketes kabatā, kuru Megijai bija jānes uz ķīmisko tīrītavu. Kad viņa atdeva rēķinu un teica: “Manuprāt, tas ir jūsu, Edvardsas kundze”, dāma tumši piesarka un sabozās tā, ka Megijai gribējās viņu brīdināt, lai uzmanās, ja negrib sabojāt dārgo sejas uzlabošanas darbu.

Edvardsu ģimenē auga tikai viena atvase. Valentīnai Edvardasai bija piecpadsmit gadi, un šķita neiespējami iztēloties radījumu, kas būtu vēl izlutinātāks un izlaistāks. Šī pusaudze bija īsta briesmone. Mutīga madāmiņa. Kam acis pierē, tas tūdaļ redzēja, ka Valentīna mats matā līdzinās savai mātei. Meitene vienmēr dabūja visu, ko vien iekāroja. Pirms divām nedēļām Megija nejauši noklausījās, kā jaunkundze pieprasa sev jaunas kurpes, jo esot ielūgta uz nez kādu ballīti. Un ne jau parastas kurpes, bet *Gina* ražojumu, jo tādas valkājot visas slaveni sportistu sievas un draudzenes. Kārotie apavi maksāja gandrīz četrus simtus mārciņu. Meitenes tēvs todien

strādāja mājās, un Megija dzirdēja viņu sakām, ka skapī droši vien atradīšoties ne viens vien piemērotu kurpju pāris. Ja ne, viņām ar māti tagad esot vienāds kājas izmērs, lai taču izmantojot viņas apjomīgo apavu kolekciju. Varbūt viņas esot dzirdējušas, ka pasaulē valda ekonomiskā krīze, un viņš nedrukājot naudu.

Megijai nereti bija nācies dzirdēt, kā Ītans mēģina tēlot veselā saprāta balsi, bet tajā brīdī, spodrinādama granīta darba virsmas virtuvē, pret savu gribu saklausīdama katru vārdu un neredzēdama minēto scēnu, viņa noprata, ka vīrietis tiek pārkliegts un apklusināts. Māte un meita vienotiem spēkiem apsūdzēja ģimenes tēvu – viņš esot tik ļauns, ka liedzot nabaga meitenei pat nožēlojamu kurpju pāri ballītei.

– Un ko tu vēl izdomāsi, tēt? – Valentīna spiedza un droši vien izaicinoši plivināja savas Zeltmatītes cienīgās garās, gaišās cirtas. – Varbūt man kaut kādas muļķīgas krīzes dēļ vajadzēs pat atteikties no kāju un bikini zonas vaksācijas?

– Kopš kura laika tu vaksē kājas? – viņš bija jautājis.

– Dieva dēļ, Ītan, to Valentīna dara kopš trīspadsmit gadu vecuma! Tu to zinātu, ja kaut mazliet interesētos par savu ģimeni.

– Piedošanu, es tikai mēģinu uzturēt pie dzīvības biznesu, lai spētu samaksāt par jūsu vaksācijām un Dievs vien zina, ko vēl citu!

– Tagad tu izturies maziski.

– Savukārt jūs abas uzskatāt mani par staigājošu bankomātu.

– Klau, tēt, varbūt mēs varētu pie tā palikt? Kā tad būs? Dabūšu es tās kurpes vai nedabūšu?

Neiedomājami nekaunīga skuķe!

Stiepdama uz augšstāvu putekļsūcēju, Megija brīnī-

jās: “Kālab gan jaukais Ītans to visu pacieš? Kas liedz viņam vienā jaukā rītā iziet pa durvīm, iesēsties automašīnā un doties projām uz visiem laikiem?”

Tikusi līdz kāpņu laukumīnam, Megija atgrūda vaļā Valentīnas istabas durvis. Telpa vienmēr līdzinājās cūkkūtij – drēbes, kurpes un zābaki, zeķbikses, žurnāli un somiņas, šalles, kompaktdiski un kosmētika, viss savvaids vienā jūklī. Par laimi, Valentīna bija aizgājusi pie savas kaimiņienes un draudzenes Ketijas Pekstones. Sev par nelaimi, Megija uzkopa arī Pekstonu mājokli. Šī ģimene bija pārcēlusies uz Ceriņu avēniju pirms pusotra gada, un kopš tā brīža Pekstones kundze bija kļuvusi par Edvardas kundzes labāko draudzeni. Abām sievietēm piemita daudz kopīga, abas bija vienā maisā bāžamas.

Tātad Megija droši zināja visai daudz par saviem darba devējiem “Ceriņos”, turpretī šie saimnieki par viņu nezināja neko. Edvardsu pārim noteikti nebija ne jausmas, ka viņa ik nedēļu savā “slepenajā” brīvajā pēcpusdienā dodas uz Kingsmelfordas bibliotēku un aizrautīgi nododas lasīšanas priekiem. Megija nekad un nevienam nebija stāstījusi par šo paradumu, tas bija viņas īpašais brīdis, vienīgais, ko viņa atļāvās veltīt vienīgi sev. Trīs stundas, kad neviens no viņas neko neprasīja un negaidīja, Megija iekārtojās ērtā krēslā un aizmirsās, lasīdama kārtējo mīlestības romānu, kādu no tām kumosa lieluma grāmatiņām, kā viņa mēdza tās dēvēt. Itin kā pārcēlusies citā pasaulē ar burvju paklāja palīdzību, viņa iztēlojās sevi citā dzīvē, kur valda mīlestība un romantika, mirgo sveces un sirdis allaž pukst straujāk.

Protams, Megija nebija stulba un apzinājās, ka šī dzīve nav īsta, bet – kas gan tur ļauns vēlēties, kaut tā tomēr tāda būtu? Nav taču liegts sapņot par seksīgu vīrieti, kas viņu apskauj un cildina viņas skaistumu.

Viens bija skaidrs – mistera Blobija trulajā prātā nekas tamlīdzīgs neienāktu nemūžam!

Megija atvēra logu, lai izpurinātu putekļu lupatu. Uzvēdīja dzeldīgs aukstums, un viņa jau grasījās aizvērt logu, kad saklausīja lēni tuvojamies auto. “Ceriņu” vārtu priekšā tas nobremzēja, pie stūres sēdošā sieviete šķirta pārlicināmies, vai adrese ir īstā. Tad automašīna tikai iestūrēta piebraucamajā ceļā un apstādināta aiz Megijas *Fiat Panda*. Nevēlēdamās, lai viņu pieķer slepus skatāmies, Megija aizvēra logu un atkāpās dziļāk istabā. Pēc nedaudziem mirkliem ieskanējās ārdurvju zvans, un tūdaļ uz priekšnama kaļķakmens flīzēm noklaudzēja Edvardsas kundzes kurpju papēži.

2. nodaļa

Pirmie iespaidi ir visnoturīgākie, un Edvardas kundze acumirkli izraisīja dziļu Ellas Mūras nepatiku.

Parasti viņa par saviem klientiem nemēdza spriest pārsteidzīgi, tomēr pietika paraudzīties uz šo dāmu, lai Ella drīzāk apgalvotu, ka pasaule ir aplami izpratusi un nepatiesi nomelnojusi Hitleru. Šo sievieti pārprast nebija iespējams. Atverot durvis, viņas pirmie atnācējai velītie vārdi bija: "Jūs nokavējāties." Ella tūdaļ atvainojās un paskaidroja, ka iekļuvusi sastrēgumā, jo uz apvedceļa esot noticis negadījums. Viņa ļoti nožēlojot, ka nokavējusi. Edvardas kundze kaut ko noņurdēja, bet viņas tēraudcietais skatiens šķita sakām: "Un kāds tam visam sakars ar mani?"

Kad pieklājības frāzes bija izteiktas, Ella sekoja Edvardas kundzei un viņas neticami izaicinošajai pēcpusei; iespilēta fuksiju krāsas biksēs, tā ligani slīdēja cauri istabām, kamēr četras collas augstie papēži klikšķēja pret kaļķakmens flīzēm un šķita atkal un atkal izsitam vienu un to pašu vēsti: "Es esmu boss, es esmu boss, to tu paturi prātā."

"Uzņemoties veikt šo darbu, būs nepieciešams milzums takta un diplomātijas, kā arī visi iespējamie pacietības krājumi," Ella sevi brīdināja.

Nama apakšstāvs atgādināja nevainojami iekārtotas